

v mezích druhé věty § 11 zák. zák. Námitku tu neshledal nss důvodnou uváživ, že žal. úřad, i když se nehledí k onomu rozdílu 16 ha 66 a 36 m² v půdě zemědělské, propustil vlastníku přece jen zeměd. půdy více, než mu dává předpis první věty § 11 zák. zák., takže i za tohoto stavu bylo na místě, aby úřad své stanovisko k vlastníkově žádosti na propuštění výměry v mezích druhé věty § 11 zák. zák. odůvodnil. Uvedl-li při tom žal. úřad, že propustil vlastníku nad výměru § 2 zák. zák. o 180 ha 20 a 31 m² více, pak i tu jde o početní chybu, mající základ v početní chybě, jež se v enunciátě onoho rozhodnutí sběhla, z níž však vlastník, jak dovozeno, nemůže nic vyvozovati pro svůj domnělý nárok na propuštění celé této výměry.

Na oporu svého názoru nemůže se stížnost dovolávati ani rozhodnutí ze 7. února 1925, v němž žal. úřad odepřel propustiti st-li další nemovitosti v mezích druhé věty § 11 zák. zák. proto, že propustil již 430.2031 ha, takže by prý celková výměra ze záboru propuštěných nemovitostí překročila výměru 500 ha, již dle § 11 zák. zák. vůbec možno propustiti ze záboru, ježto výrok ten nesvědčí opět o ničem jiném, než že žal. úřad v době, kdy ještě o výměře sporu nebylo, vzal za základ svého rozhodnutí výměru, která, jak se z výkladu rozhodnutí z 28. listopadu 1923 podává, obsahuje jen pouhou početní chybu v součtu výměr nemovitostí skutečně ze záboru propuštěných.

Zda a jaký vliv mohl by snad míti na žádost téhož obsahu, o které žal. úřad rozhodl výměrem ze 7. února 1925, nový stav daný dodatečně opravou oné početní chyby, nss ovšem zkoumati nemohl (§§ 5 a 6 zák. o ss).

Č. 6638.

Policejní právo trestní: O skutkové podstatě zlehčení na cti podle § 1339 o. z. o. na rozdíl od přestupku podle § 491 trest. zák.

(Nález ze dne 14. června 1927 č. 9752).

V ě c: Dr. Josef B. v P. proti ministerstvu vnitra stran přestupku dle § 1339 o. z. o.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é v B. z 19. března 1924 byl uznán Dr. Viktor K., advokát v B., vinným, že zaslal 10. a 15. ledna 1924 Dru Josefu B., advokátu v P., poštou dva uzavřené dopisy, vlastnoručně podepsané, obsahující obvinění z nečestného jednání a z porušení nejprimitivnějších zásad slušnosti, a odsouzen pro přestupek zlehčení na cti dle § 1339 o. z. o. k pokutě 20 Kč.

Zsp v Praze rozhodnutím ze 17. února 1925 nevyhověla odvolání Dra K., stanovila však pokutu obnosem 15 Kč proto, že politickým úřadem jest stíhatelný čin trestný, jehož se žal. dopustil pouze odesláním uzavřeného dopisu, takže nelze přihlížeti k tomu, co se dělo před jeho odesláním, a vyslovil dále: »Námitka odvolatelova, že dopisů nepsal sám svou vlastní rukou, nýbrž diktoval je své úřednici P., která je psala na

psacím stroji za přítomnosti druhé úřednice N., je právně irelevantní, neboť pro skutkovou podstatu trestního činu podle § 1339 o. z. o. jest rozhodující, že žal. dopis sám podepsal a odeslal a že se odeslaný dopis nedostal nikomu jinému do rukou než žalobci.»

Min. vnitra nař. rozhodnutím zrušilo rozhodnutí to i nález I. stolice pro nepřislušnost úřadů správních k rozhodování o této věci. Žal. úřad uznáv, že obvinění v dopisech učiněná zakládají skutkovou podstatu přestupku ublížení na cti dle § 491 tr. z. v tom případě, byla-li pronesena veřejně nebo před více lidmi, odůvodnil svůj výrok takto: »Výslechem P-ové, úřednice žalovaného, bylo prokázáno, že jí žalovaný diktoval oba inkriminované dopisy v kanceláři do psacího stroje, při čemž byla přítomna další zaměstnankyně jeho N-ová. Z toho plyne, že v daném případě běží o provinění pronesené před více lidmi, a jest proto dána skutková podstata přestupku dle § 491 tr. zák., takže se jednání žalovaného jeví býti stíhatelným před řádným soudem, nikoliv však před správním úřadem dle § 1339 o. z. o., na základě něhož lze ublížení na cti stíhati pouze v případech, jež nezahrnují skutkové podstaty trestního činu spadajícího pod ustanovení zákona trestního.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —

Podle obsahu správních spisů diktoval obviněný své úřednici do psacího stroje za přítomnosti druhé úřednice dva dopisy, obsahující výtky opovržlivých vlastností a opovržlivého smýšlení. Již tímto diktátem, bez ohledu na to, bude-li dopis diktátu tomu odpovídající adresátu zaslán, čili nic, dopustil se obviněný trestního činu, který — ježto stal se za okolností právě vyličených —, obsahuje skutkovou podstatu přestupku § 491 tr. zák. před řádnými soudy stíhatelného. P o spáchání tohoto činu trestního podepsal však Dr. K. dopisy z 9. a 14. ledna 1924, podle vlastního svého tvrzení přikázal své úřednici N-ové, aby je zalepila a podala na poštu doporučeně s výslovnou poznámkou, že mají býti st-li doručeny »k vlastním rukám.« Tím spáchal obviněný další nový čin trestní.

Výroky obsažené v těchto dopisech, kdyby se byly staly způsobem v § 491 tr. zák. uvedeným, založily by — jak shora uvedeno — skutkovou podstatu přestupku tohoto zák., a byly by stíhatelný jen před řádnými soudy; pokud se však urážky tyto nestaly ani veř. ani před více lidmi, nýbrž v uzavřeném dopise k vlastním rukám adresátovým určeným, líší se právě tím od přestupku dle § 491 tr. zák., jehož skutkové podstaty nemají a tvoří skutkovou podstatu přestupku podle § 1339 o. z. o. na rozdíl a vedle deliktu spáchaného krom toho pronesením oněch výroků při diktátu veřejně nebo před více lidmi a stíhatelným proto před řádnými soudy. Jsou tudíž podrobeny pravomoci úřadů správních.

Bylo proto nař. rozhodnutí, založené na opačném právním názoru, zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6639.

O b e c n í ú ř e d n í c i: Úhrnný příjem obecního úředníka nesmí podle zák. 495/21 a 394/22 přesahovati úhrnný příjem obdobného úředníka státního; avšak pro redukci základního služného, které obecnímu